

ИГОР РОСОХОВАТСКИ ПОБЕДИТЕЛИТЕ

Превод от руски: Александра Каназирска, 1980

chitanka.info

Сгъстявайки нашите редици, ние ги прогонихме, преследвахме ги по петите. Отстъплението на противника отдавна се превърна в паническо бягство. Това бе война на отрова и газове и в нея паднаха милиони и милиарди жертви. Недоразтворените вражески воители в бяло и оранжево се валяха по банкетите на хлъзгавите сини пътища и по бреговете на пулсиращите червени реки и канали, изпълнени с лепкава течност. Те лежаха проснати или сгърчени, с изсъхнали или с подпухнали телца и вече не будеха у мен ненавист. Угасна мъстта, избухнала, когато те убиха най-добрия ми приятел Умар, когото всички ние наричахме Учения. Той беше толкова добър, че бе трудно да повярваш в толкова доброта. Струва ти се, че е маска, под която се крие нещо друго, по-често срещано... До войната той не успя да стане истински учен, едва започваше своя жизнен път.

Умар ми разказваше, че неутолимото любопитство го е завладяло още от детинство. Искал всичко да знае: защо угасват звездите, защо светят оранжеви и виолетови слънца, как е създаден светът, защо сме се появили ние и в какво е нашето предназначение. С една дума: как, къде, откъде, накъде? Към всяка вещ, към всяко явление той пристъпваше с тия въпроси-мерки. И щом добиеше някакво знание, веднага започваше да се съмнява в достоверността му, да го проверява отново и отново.

Нашият командир не го обичаше и го смяташе за лош войник. В известна степен трябва да се съглася с неговата преценка. Но предполагам, че ако бяха назначили Учения в щаба като дешифровчик, там той щеше да тежи на мястото си.

Всеки от нас е годен за нещо. Важното е да си намериш мястото и тогава вместо ленивия, вялия или немарливия и безпомощен червей ще откриете идеалния работник. А мястото на войник очевидно не беше подходящо за Учения. И когато вражеският воин го умоляваше: „Пощада!“, Умар малодушно свали страшното си оръжие — разтворителя. Последва смъртоносен удар и моят приятел вече не стана.

Ние жестоко отмъстихме на враговете. Прогонихме ги, без да им позволим да си поемат дъх, чак до веригата на Оголените Хълмове. А когато спряхме да отдъхнем, взводният ме назначи за командир на отделението и ми рече:

— Представям те за награда, Стаф Златистий (враговете ме наричаха жълтолик, а приятелите — златист). Ти днес заслужи слава.

— Отмъстих за другаря си — отвърнах аз.

— Значи и той е послужил за нещо.

Долових в думите му насмешка и хванах отровния си кинжал.

— Уважавам те, командире, но още една дума само...

— Не се горещи, Стаф. Не исках да обидя ни него, ни тебе. Не твърдя, че е живял ненужен никому. Но за нашата работа той беше безполезен. И като войник, като завоевател, питам те, защо е тоя сантиментализъм, тия емоции.

— Той търсеше отговори на своите въпроси. Той беше свикнал да размишлява при всички ситуации. Той не умееше да върши нещо, без да мисли — вече по-спокойно отвърнах аз.

— Ето, ето... А в нашата работа да мислиш много е вредно. Докато се замислиш и ще получиш смъртоносен заряд киселина. Затова, кажи, Стаф, защо ни е на нас, войниците, да знаем: какво, къде, откъде? На нас ни предстои да завладеем тия хранителни простори, за да разселим по тях милионите гладни наши сродници и да им осигурим жизнено пространство. Докато не разрешим тоя най-прост въпрос, нашият народ не ще може да се размножава и да наплоди всякакви там умници, които все ровят и търсят отговори на своите непотребни въпроси. Тъй че хайде да не се заяждаме. Да се условим, че в Устава се съдържат за нас всички отговори. Да завоюваме място за умниците. Може би те все пак ще проумеят кому следва да кажат „благодарим!“.

Не, каквото и да казвате, нашият командир си е момче на място. Умее и дума да каже, и работа да свърши. И не се спотайва зад чуждите гърбове в боя. Безпощаден е към враговете — без такива като него няма победа. Отнася се сурово към своите, но без това не можеш да командуваш, нали?

— Не се извинявай, Стаф — каза той. — Мъка си имаше ти, а аз нахлух с моята насмешка...

... Зеленият сумрак се сгъсти, когато ние нахлухме в малко селище. И сякаш нарочно към мен се втурна девойченце:

— Чичко, защити ме!

А подире ѝ двама наши с насочени разтворители.

Погледнах я и златистата ми броня сякаш ми стана тясна — не можех да дишам, дотолкова ми заприлича на собствената ми дъщеричка. От главата до петите одрала кожата на моята Стафилла.

Тогава се появи и то, промъкна се у мене това зло предчувствие. Предчувствие, от което ти става мъчително да живееш и ти се струва, че ще настъпи краят на света.

За мое щастие пристигна командирът. И разбра всичко с един поглед. И ме посъветва:

— Убий се сам, Стаф, както повелява Заповедта. Сега са ни нужни не роби, а чисто пространство за размножение. Разтвори се отведнъж, за да не се мъчиш.

А после, без да ме гледа, измърмори:

— Каквото и да твърдят умниците, във всяка заповед има един висш смисъл. Но той се разкрива за войника едва след боя.

Той пак беше прав. И още как! Това селище се оказа замаскиран наблюдателен пункт. Кабели с двойна сигнализация го свързваха с периферния команден възел. И ако още малко се бяхме забавили да унищожим всичките му жители, върху ни щяха да налетят пълните резерви. И тогава нямаше да има за какво да размишлявам, никакви предчувствия нямаше да ме гнетят. Нямаше да доживея аз до тоя светъл ден, когато завладяхме цялата тая просторна страна.

Оглеждах равнината, по която ще израснат нашите градове. Ние ще се разселим, ще се размножим... И децата, които бяха осъдени да живеят скупчени в пуцинаци и да гладуват, сега ще раснат на простор, здрави и силни. Те ще ни споменават нас, победителите, завоевателите, такива, каквито сме: недоспали и до смърт уморени, покрити с рани, неустрашими и горди извършители. Защото ние не живяхме напразно. Твърдо зная това!

* * *

... И само едно не можеше да знае завоевателят: че те бяха просто микроби от вида златисти стафилококи и че завоюваната страна — някога единен здрав организъм, сега е обречен на смърт заедно със заселилите се в него победители...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 31/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.